

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 37.

13de september 1891.

17de aarg.

EnTRANS til søster.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forstod. 3 pletter til en adresse paa over 5 ekspir. leveres bet for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Fisketjernet.

(Med billede.)

Stogen staar der grøn og tæt
om det stille sorte tjern,
og i tjernet spræt paa spræt,
liv og snapping nær og fjern.

Se den blanke ørretkrop
glimter mod den mørke bund,
mens den lynsnart gjør sit hop
fra den dybe, svale grund.

For hvert hop en ring der gror
som en lilje i dens spor,
og de breder sig omkring,
bred til bred og ring i ring.

— Men det er ei fisken blot,
som vil have mad ved kveld:
Stangen hviner, bøies brat,
duppen dukker let og snel.

Atter vokser ring paa ring
paa den bløde flades speil,
snoren følger fiskens sving
som en villig baad sit seil.

Som en buesnor saa spændt
hales snøret langsomt ind,
Nu et last, og alt er endt;—
der'er fisken, — den er din!

Bibelhistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om siebernes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katekiseres.

71.

Hvorledes var de mennesker, til hvem Jesus fortalte denne lignelse? Hvad vil det sige, at være retfærdig? Hvorfor foragtede de andre? Hvad vilde da frelseren lære dem med sin lignelse? Hvorledes vil han lære dem dette? Hvad slags folk var fari-

sæerne? Hvad slags folk var tolterne? Hvor gik disse to mennesker hen? Hvad vilde de i templet? Hvorledes bad farisæeren? Hvad mente han med, at han ikke var som andre mennesker? Hvorfor fortalte han Gud, at han fastede to gange om ugen og gav tiende af alt, hvad han eiede? Svar: Han vilde derved vise sin iver i at holde Guds bud, idet han gjorde mere, end Gud havde befalet. Herren havde nemlig fastsat en fastedag i aaret — den store forsoningsdag (3 Mos. 23, 27); men farisæeren fastede to gange i ugen. Og Gud havde forordnet, at jøberne skulde give tiende af visse slags korn, frugter og dyr (3 Mos. 27, 30; 5 Mos. 12, 17); men farisæeren gav tiende af hele sin eiendom. Hvad vidner altsaa farisæerens bøn om? Fortæller ikke Jesus noget andet om ham, som viser os det samme? Hvorfor stod han for sig selv?

Hadde tolderen ogsaa meget godt at vise frem for Gud i sin bøn? Hvad siger Jesus om ham? Hvorfor stod han langt borte? Hvorfor vovede han ikke at løfte sine øine mod himmelen? Hvorfor slog han sig for sit bryst? Hvad bad han om? Hvad erklærede han sig altsaa for at være? Og hvad vilde han faa hos Gud? Syntes han, at han havde for tjent naade? For hvis skyld kan og vil Gud alene være os naadig? Hvad har Kristus gjort for os? Hvad var det da tolderen stolede paa? Er det ret at stole paa Kristi fortjeneste? Kan vi se det af denne fortælling? Hvilken dom sælber Jesus om disse to mennesker? Hvad vil det sige, at tolderen blev retfærdiggjort? Svar: At Gud fritjendte ham fra synden og dens straf og ansaa ham i Kristus, som om han aldrig havde syndet. Hvorfor blev farisæeren ikke retfærdiggjort? Hvad er det at ophøje sig selv? Hvorfor vil den, som gjør dette, blive fornedret? Hvem fornedrer sig selv? Hvorfor vil en saadan blive ophøjet?

Branden i Lottes hjem.

ore læsere husker nok, hvorledes lille Lotte blev funden af sin far og bror henne paa kirtegaarden ved sin mors grav og næsten livløs blev bragt hen til graverens bolig. I dag vil vi fortælle lidt mere om den døvstumme pige.

Efter en stund blev hun indhyllet i et varmt teppe, haaren hjem, og efter hjemkomsten straks bragt til sengs. Først kort før midnat gik faderen og tanten til ro, fulde

af ængstelse for Lottes helbred. Det var mere end sandsynligt, at det indtrufne kunde have farlige følger for den kjære pige.

Udmattet, som Lotte var, sovnede hun straks; men hun vaagnede snart igjen og blev liggende og kaste sig urolig frem og tilbage paa sit leie. Hun følte sig bedrøvet over, at hun havde forstrækket sin snille far saa heftig, og laa og tænkte over, om hun ikke paa nogen maade skulde kunne gjengjælde ham hans kjærlighed; men tanken paa hendes hjælpeløshed smertebe hende dybt.

Saaledes blev hun liggende og stirre ud i det mørke kammer. Da trænger pludselig et usedvanligt lyskjer ind til hende.

Lotte rejste sig op i sengen, gned øinene for bedre at kunne se. Var det blot en drøm. Nei, umuligt. Men hvad kunde det da være?

Lyskjeret blev sterkere, og tilsidst kunde Lotte ikke faa ro til at blive liggende længere. Hun styrte op, ilede hen til døren og aabnede den.

En kvælende røg mødte hende. Der maatte vist brænde i kjøkkenet. En gnist havde formodentlig faldt op i bedkassen og siden ligget og ulmet, indtil det hele var kommet i brand. Blot nogle faa minutter endnu, og alle i huset vilde have været redningsløst fortabte.

I det samme vaagnede ogsaa tanten, som laa i samme værelse som Lotte. I en fart blev ogsaa faderen vækket; han styrte straks op, fik hurtig nogle klæder paa sig og ilede afsted for om muligt at slukke.

Imidlertid havde tanten aabnet vinduet og skreg af alle kræfter: „Brand! Brand! Red os!“

Snart havde en del mennekser forsamlet sig udenfor; men de stod raadvilde uden at vide, hvad de skulde gjøre. Faderen indsaa snart, at han alene intet kunde udrette, og raabte derfor paa sine børn for idetmindste at bringe dem i sikkerhed, før ilden greb videre om sig.

Men hvor var Hans? Og hvor var Lotte? Tanten vidste det ikke. I sin forstrækkelse havde hun ganske glemt at vække gutten, og nu vred hun raadvild sine hænder; thi den smale trætrappe, som førte op til det kvistværelse, hvor Hans laa, var allerede sort af røg, og saa ud, som om den hvert øieblik kunde styrte sammen.

Heldivgis havde ikke Lotte mistet sin aandsnærværelse. Hun følte i dette øieblik, at hun var istand til at gjøre nytte, og tanken derpaa gjorde hende saa lykkelig. Hendes øine lystte, og hendes kinder brændte af iver, medens hun ilede opad trappen til broderens kammer. Nogle sekunder senere stod hun ved hans seng.

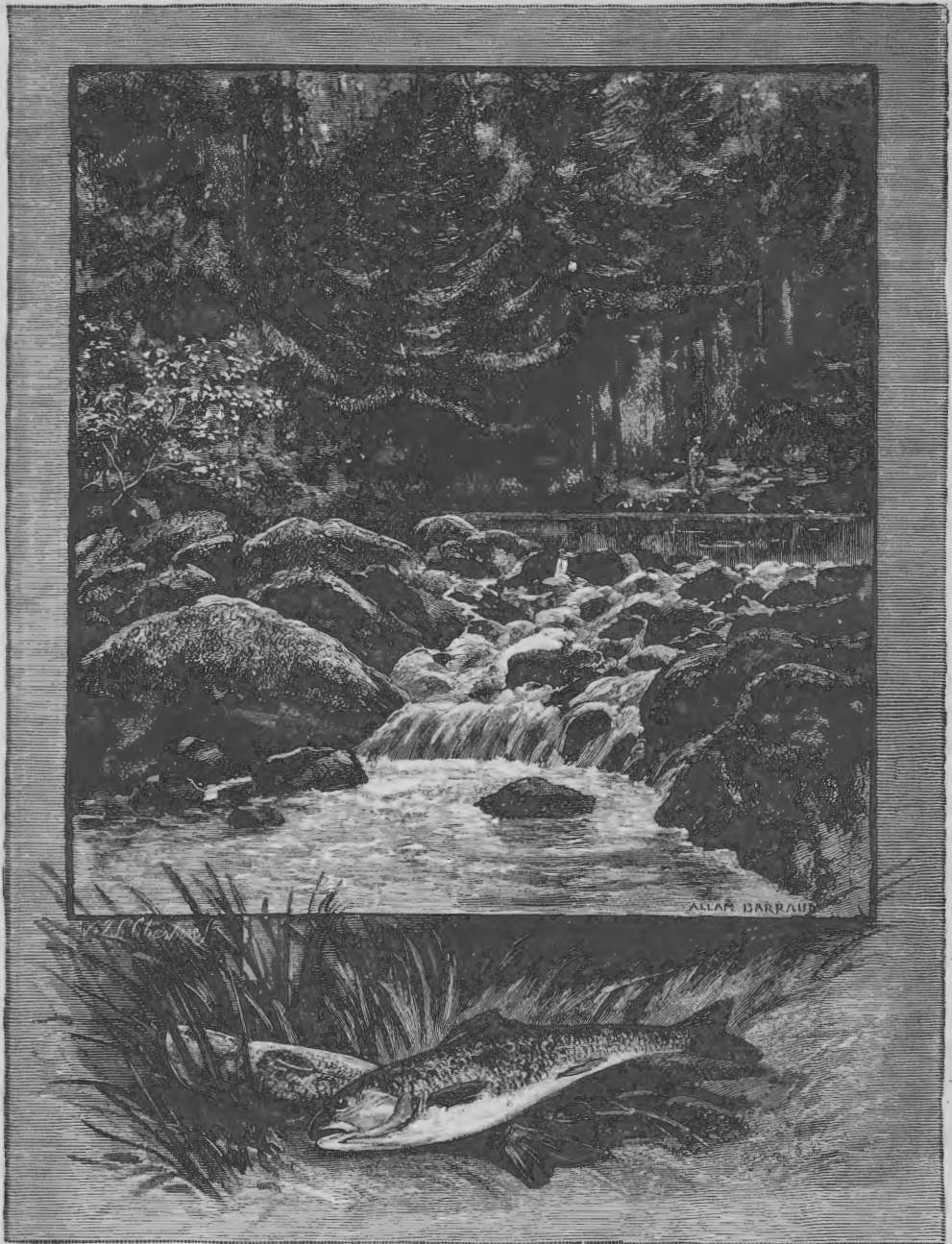
Hans laa endnu med lukkede øine og mumlede isøvne: „Mor, jeg skal gjøre alt, hvad du vil; men lad ikke Lotte dø; jeg er saa glad i hende.“

Lotte forstod selvfølgelig ikke, hvad han sagde. Men den heftige kjærlighed, hvormed hun altid havde omfattet sin bror, og som i den sidste tid var forvandlet til vrede over hans ligegyldighed, vaagnede paany hos hende.

Hun slog begge sine arme om ham og søgte at faa ham til at forstaa, at han maatte skynde sig og staa op.

Hans fattede ikke straks, hvad der var paafærde, men fik dog ihast nogle klæder paa sig og fulgte efter hende. Da hørte han sin fars forstrækkede raab, og mødtes snart efter af tykke røgmasser. Raskt tog han sin søster i sine arme og var i næste øieblik i et par sprang nede af trappen, førend endnu nedgangen ganske var spærret. Der nede stod netop faderen isærd med at ville styrte op for at hente ham; han havde forgjæves søgt efter Lotte paa alle kanter og vilde nu ialfald i sidste øieblik søge at redde sin søn.

Nu hørte man brandfolkene komme kjørende, husets beboere var snart i god behold ude paa gaden, og slutningsarbejdet begyndte.

Fisfetiern.

Paa bedstemors plads.

Modig kjæmpe de kjække brandfolk med ilden, og inden en time kunde den siges at være slukket.

Men for Hans og Lotte blev det indtrufne af stor betydning; fra denne stund knyttedes de til hinanden som aldrig før. Det syntes aldrig mere noget offer for Hans at skulle beskæftige sig med sin døvstumme søster. Ivertimod betragtede han det som noget, der fulgte af sig selv, at han daglig et par timer legte med hende eller tog hende med paa en spadsertur. Og naar de da var sammen, snakkede han med hende, som om hun kunde forstaa alt, hvad han sagde.

Det var ogsaa forunderligt, hvor meget hun kunde fatte deraf. Kjærligheden til broderen lærte hende det; med kjærlighedens øie læste hun ind i hans hjerte og sølte med ham i alle hans barnlige sorger og glæder. Den samme varme interesse, som havde bragt moderen til at lære sig til at tale med det døvstumme barn om frelseren, lærte nu Lotte at gjette broderens hemmelige ønsker.

Men omgangen med det blide, fromme barn virkede ogsaa meget fordelagtig paa Hans. Af fri vilje traf han sig mere og mere tilbage fra de vilde gutter, som han i den sidste tid sent og tidlig havde været sammen med, og paa skolen arbejdede han sig frem til efterhaanden at blive en af de flittigste og lydige gutter i sin klasse.

Nar er hengaaede fiden moderens død. Lotte er ikke længere en liden pige som dengang; hun er bleven stor og slank. Hun har været tre aar paa et døvstummeinstitut, og har der lært at læse og skrive og andre nyttige ting. Men nu er hun atter hjemme i det kjære forældrehus og staar idag paa en varm forårsdag ved vinduet og indaander med velbehag den friske vaarløft, medens sollyset falder ned paa hendes vakre lyse haar, der glinser som guld.

Det er søndag. Nabokonen kommer forbi sammen med en del andre bekendte; de er

paa veien til kirken; de faar øie paa Lotte oppe i vinduet og nikker en venlig hilsen op til hende. Den unge pige besvarer venlig deres hilsen og iler derpaa sin far imøde; han er netop traadt ind i værelset, færdig til at gaa i kirke. Lotte finder frem salmebogen for ham, henter hat og kaabe til sin tante og kysser sin bror hjertelig paa kinden til farvel. Hun skal idag være hjemme for at stelle i huset, medens faderen og tanten er i kirke sammen med Hans, der næste morgen skal reise hjemmefra for at overtage en kontorpost i en større by.

Med lette skridt iler Lotte om i huset, ordner i værelserne, vander blomster og gjør istand middagsmaden. Endelig kommer de andre hjem fra kirken. „Nu, lille husmor!“ udbryder Hans, idet han glad styrter hende imøde.

Udpaa eftermiddagen finder vi dem alle spadserende udoer til kirkegaarden. Hans vilde endnu engang se den elskede mors grav, før han reiste. Det faldt haardt at stilles fra den, og taus bliver den lille familie siddende en ikke kort stund derude. Da reiser Hans sig, rækker Lotte haanden og siger, idet han ser hende ind i øinene:

„Far, hun har mors øine, og de skal atter og atter minde mig om det løfte, som jeg gav mor. Det vilde forresten være umuligt for mig ikke at være snil mod Lotte, saa glad som jeg er i hende; men de skal ialfald minde mig om altid at gjøre min pligt.“

Det sidste farvel var sagt, og Hans var allerede paa vei til sit nye hjem. Faderen og Lotte stod ved vinduet, og tanten, som sad paa en stol henne i værelset, saa venlig snart paa den ene og snart paa den anden. Faderen havde lagt sin arm om Lotte og sagde med et kjærligt blik: „Hvorledes vilde det gaa os hvis vi ikke havde dig!“

Lotte smilede lykkelig, medens en svag rødme farvede hendes kinder, som om hun fuldt ud havde forstaaet hans ord.

Den gamle tante rystede forundret paa hovedet og sagde: „Jeg begriber det ikke jeg, bror; jeg tror, at pigen hører med øinene. Allerede dengang jeg var syg efter branden, pleiede hun mig, som ingen anden kunde have gjort det; hun forstod mine mindste ønster, og hvorledes skulde hun kunne gjette sig dertil, naar hun intet kan høre?“

„Jo,“ sagde faderen, „det skal jeg nok forklare dig. Lotte er og bliver døv, og med øinene kan hun heller ikke høre, men vel med hjertet, og det er hovedsagen. Hører man blot med ørene, uden at hjertet forstaar noget deraf, da hjælper det lidet. Og lad munden tale saa smukke ord, den vil, hjertets sprog er mig dog tusend gange kjærere.“

Om at saa.

En gudfrygtig karl kom engang til at tjene hos en farmer, som baade i tale og færd viste, at han ikke efterfulgte den herre Kristus. Alligevel var han tryk paa, at han kom i himmelen, naar han døde. Forgjæves prøvede karlen nu og da at overtønde ham om, at ingen bliver frelst uden gennem ombendelse og tro. Han vovede da at prøve et noget eiendommeligt middel. Husbonden havde budt ham at tilfaa en ager med hvede. Karlen saaede rug isteden. Da sæden voksede op, blev manden høilig forbausset, ilede til karlen og sagde: „Hvordan hænger dog dette sammen; jeg hød dig at saa hvede, og saa har du saaat rug?“ Og opbragt var han for alvor. „Jeg tænkte, det var lige meget, hvad der blev saat, der voksede nok hvede alligevel,“ svarede karlen spagfærdig. „Meget har jeg erfaret, men mage til dumhed har jeg endnu aldrig i mine dage oplevet!“ og der fulgte en ordstrøm, som aandede af alt andet end kjærlighed. Men nu tog karlen bladet fra munden og talte saaledes: „En større daare har jeg dog fundet; i herrens ord heder det klart og tydelig:

Farer ikke bild: Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et menneske saar, det skal han og høste' (Gal. 6, 7), og dog saar du bare synd hver en dag og mener, at du efter døden skal høste naade og salighed. Døm selv, hvem af os to der er den største daare.“ Manden tiede bomsille; det slog ned i hans hjerte; han indsaar, i hvilken falsk indbildning og blindhed han indtil nu havde rabet om.

Jeg ved ikke, om det, jeg her har fortalt, virkelig nogensinde har tildraget sig; men det siger heller ikke noget. Sagen er den, at vi gennem denne simple fortælling saar at se, hvilken taabelighed det er at ville mene, at man efter et liv, der er ført i verdslighed og vantro, kan høste evig salighed.

Han vidste ikke, det stod i bibelen.

En velhavende farmer mødte en morgen sin prest, som sagde til ham: „Den gamle mor G. har ingen ved; kan I ikke kjøre noget hen til hende?“

„Jo“, svarede farmeren, „jeg har jo baade ved og heste; men hvem skal betale mig for det?“

„Det skal jeg“, svarede presten alvorlig, „men paa den betingelse, at I læser de 3 første vers af Davids 41de psalme i aften, førend I gaar i seng.“

Det gik farmeren ind paa, kjørte veden, og da aftenen kom, tog han bibelen og læste: „Salig er den, som handler forstandigen imod den ringe; herren skal redde ham paa den onde dag. Herren skal bevare ham og holde ham i live; han skal blive lykkelig paa jorden; og du skal ikke give ham hen i hans fienders vilje.“

Nogle dage senere traf han atter presten, som spurgte, hvor meget han var skyldig for veden.

„O“, sagde den nu bedre oplyste mand, „jeg vidste ikke, at der stod saadanne løfter i bibelen. Jeg vil ikke have nogen penge for veden til den fattige enke.“

En merkværdig diamant.

En i høieste grad merkværdig og vel den ældste af alle historisk be kendte diamanter befinder sig i det tyrkiske skatkammer. Den veier 25 karat og skal engang have smykket keiser Justinians krone, indtil denne store fyrste mistede den i aaret 549.

Under Muhamed den andens regering (1451—1481) blev den kostbare sten fundet af en hyrdegut mellem nogle med krat bevo skede ruiner. Gutten ansaa den for et værdiløst glasstykke, indtil hans fader tilfældigvis fik se den og opdagede, at det var en diamant. Han ilede straks med den til sultanens slot; efter en del besvær fik han adgang til den tyrkiske hersker og overrakte ham diamanten, idet han samtidig fortalte, hvorledes han var kommen i besiddelse af den. Muhamed tvilede om stenens ægthed; dog alle de juvelerer, han raadspurgte, var enige om stenens ægthed. Som belønning lod han da den ærlige mand, som havde bragt ham denne stat, overrække en æresdragt og udnævnte ham til overhyrde; ligesaa sørgede han for sønnens opdragelse. Denne blev senere en mægtig pascha. Diamanten fik fra den tid af navnet Tschoban Faschi d. e. hyrdestenen.

Der fortælles en anden merkelig, om end sørgelig tilbragelse, som denne diamant foranledigede. Under sultan Mehemed den første regjering (1730—1754) trængte „hyrdestenen“ ny indfatning og blev derfor over-

givet til en gammel berømt juveler, der var be kendt for sin dygtighed og retskaffenhed. Denne lukkede sig med sin søn inde i et kammer, dels forat den kostelige sten ikke skulde blive ham frastjaalet og dels for ikke at blive forstyrret i sit arbejde. Af frugt for at bestabige eller itubryde den kostbare diamant arbejdede den gamle mand med en ganske overordentlig forsigtighed; men alligevel gled engang hans haand, og til sin store skræk opdagede han pludselig et risp tværtover diamanten. Den ulukkelige, som var overbevist om, at han vilde komme til at bøde for dette uheld med sit hoved, sank ned fra sin arbejdsstol og styrtebe til jorden, idet han udraabte: „Seg er fortabt!“ — Den store skræk havde havt tilfølgende et hjerteslag, hvoraf den gamle siebliffelig døde.

Da den dybt bedrøvede søn havde overbevist sig om, at hans fader ikke stod til at redde, greb han diamanten for at bringe den til sultanen og ved at fortælle alt overensstemmende med sandheden søge at afvende ulukken fra sig. Før han gik til sultanen, underkastede han stenen en nøiagtig undersøgelse, og opdagede til sin forbauselse og — hvor sørgeligt det end var, til sin beroligelse, at den var uskadt. Det var et graat haar fra faderens øienbryn, der var faldt ned paa diamanten, og som havde seet ud for den stakkels gamle, som det var et risp, og gjort et saadant indtryk paa ham, at han pludselig var død.

Opløsning paa gaaden i nr. 35.

Rabnet.

Billedgaade.

